

En amöbas VÅLDTÄKT på kultur- landskapet!

Som en amöba sväller staden Lund ut över kulturlandskapet och dess högvärdiga åkermark. Agenda 21-mål och kulturmiljöer offras på den heliga tillväxtens altare. Vänsterpartiet Lund menar att detta är en mycket olycklig utveckling, som leder bort från vägen mot ett uthålligt samhälle.

Vänsterpartiet anser inte att det planerade industriområdet behövs. Det finns fortfarande gott om plats på Gastelyckans industriområde, som är ett katastrofalt exempel på dålig markhushållning. Planen förutsätter en fortsatt satsning på bilismen/bilburna transporter och kräver en utbyggnad av vägnätet (Sydöstra vägen) samt en ny av- och påfart till motorvägen (Trafikplats Råby).

Vi citerar ur den områdeshistorik över Stora Råby som Bevaringskommittén godkände 1999:

"En by är inte en husklunga vid en väg, utan ett landskap med åkrar, gårdar, vägar och gränser. Trots att staden naggat Stora Råby i kanten präglas byn ännu i hög grad av det odlingslandskap som skapades vid enskiftet 1805. Vägnätet är intakt, de flesta av de gamla gårdslägena är ännu bebyggda och inga fler utflyttningar från byplatsen har skett efter skiftet ... Till byns värde bidrar läget på den långa söderslutningen ned mot Høje å som ger en överblickbarhet och möjlighet att uppfatta landskapet ... Ur kulturmiljösynpunkt är det väsentligt att den gamla bytomten även allt framgent omges av ett fungerande jordbrukslandskap ... Viktiga siktlinjer är vyerna mot byplatsen längs Stora Råby byaväg från öster och väster, och för miljön längs vägen är det väsentligt att gårdsbyggnaderna på Stora Råby 12, Brunngård, tillåts dominera miljön längs vägens västra del."

Planen dundrar fram som en bulldozer över kulturlandskapet utan att ta någon som helst kulturhistorisk hänsyn. Det kan ifrågasättas om dess upphovsmän överhuvud har bemödat sig om att ta del av bevaringsprogrammet för Stora Råby.

Detaljplanen strider mot Lunds kommuns Agenda 21, där det står:

Likt och olikt. SAP Lund hundra år

När Göran Persson stramade åt som värst gick ett antal aktiva socialdemokrater över till vänsterpartiet. De "kände inte igen sej" i sitt gamla parti. De flesta blev inte särskilt gamla på det nya stället. Det var knappast så att ilskan över nedskärningarna hade försvunnit eller att vänsterns idéer hade mist sin attraktion. Men politik är så mycket mer än idéer. Det är (som marxistiska materialister borde vara de första att inse) rutiner, miljöer, ordval, personer.

Det är en reflektion som ger sej vid läsningen av den nyligen utkomna boken *Lunds Arbetarekommun 100 år*. Idémässigt är det inte så stora skillnader mellan s och v, eller rättare: båda har medlemmar med åsikter på en bred skala mellan vänster och höger. Socialt finns det skillnader men de minskar alltmer, och båda partierna domineras numera lokalt av mellanskikten, som så mycket annat här i stan. Ändå är kontaktytorna anmärkningsvärt små, vilket bl.a. uttrycks i att v knappt nämns i s-boken, och att ta steget mellan partierna är alltså inte lätt.

Det fackliga ursprunget

Historien skiljer förstås. Den socialdemokratiska arbetarekommunen i Lund bildades relativt sent. Det hade gjorts ett par organiseringsförsök tiotalet år tidigare men de ebbede ut. 1901 års satsning blev alltså bestående, och det beror kanske på att den tidens arbetarekommun mest påminner om dagens LO-sektion till funktion och utseende. Så var det i hela landet. Facklig kollektivanslutning gällde men det fanns redan från början några enskilda medlemmar från den akademiska världen. Dessa är väl kända inte minst från den samtida skönlitteraturen och lätta att identifiera på gamla foton från förstamajdemonstrationer och liknande genom sina studentmössor.

Meningsbrytningarna var stundom starka. 1910 bröt syndikali-

- att högvärdig jordbruksmark inte bör tas i anspråk för bebyggelse eller vägar,
- att koldioxidutsläppen måste minska.

Vi reserverar oss till förmån för vänsterpartiets yrkande att inte skicka planen på utställning.

Cecilia Wadenbäck
Eva Kristensson
Byggnadsnämnden

sterna upp och 1917 skedde samma sak med vänsterpartisterna, som så småningom skulle bli kommunister.

De första decennierna befann man sej i kommunal opposition, och före den allmänna rösträtten (för män) till riksdagen hade Lunds arbetare ingen chans att rösta fram någon av sina egna utan valde att stödja liberalen Jacob Larsson. Men från 1917 till nu har med ett kortare avbrott Lunds socialdemokrater haft en man (aldrig en kvinna) i riksdagen. Bemärktast är förstas Tage Erlander.

Försiktig majoritet

1919–1954 var s kommunalt majoritetsparti. Man skolade försiktigt in sej i den lokala makten, tog inte genast över alla ordförandeposter i nämnderna och stödde en tid högermannen och apotekaren Montelin som fullmäktiges ordförande.

Nu gällde det alltså att förvalta samhället och så småningom bidra till folkhemsbygget. Inte helt lätt eftersom mellankrigsåren var en tid av befolkningsmässig och annan stagnation för Lund. Men minneskriften ger också intrycket att Lunds ledande socialdemokrater var betänksamma och måttfulla män som inte gärna experimenterade.

Det kom bl.a. till uttryck när det 1938, inför den upptornade krigsfaran, planerades inköp av luftvärnskanoner till Lund. Skulle socialdemokrater medverka till ett utpropp om insamling? En ledande representant ansåg att man borde avstå eftersom det skulle "verka utmanande på Tyskland". Majoriteten godtog emellertid att partiledningar skrev på men ansåg att kommunen borde stå utanför. (Det blev insamling och kanoner, och äldre läsare minns kanske de båda luftvärnstorn som uppfördes väster om bangården. När sedan Lund bombades av britterna på hösten 1943 undrade upprörda insändare varför luftvärnet inte sköt.)

Vad boken inte nämner är 1930-talets radikalism i plan- och byggfrågor som yttrade sej i sådant som småhusområdet "Negerbyn" och landets första generalplan.

Ideellt arbete

Som vänsterpartist har man ofta föreställt sej storebrorspartiet som större och starkare än det egentligen varit. Det var först 1970 som arbetarekommunen fick en egen ombudsman. Sedan dess har de anställda blivit fler, men så har också stödet från facket och dess funktio-

närer minskat efterhand. Det är väsentligen ideella insatser som har burit upp socialdemokraterna i Lund. Redan från början: "Kalendaråret 1902 hade styrelsen 40 egna möten vartill kom sju möten för hela arbetarekommunen och ett stort antal andra sammankomster." Många blev snabbt utslitna, då som nu, och omsättningen på de ledande posterna var stor. Det handlade ju om kroppsarbetare före 48-timmarsveckans införande.

Upp- och nedgångarna i organisation och aktivitet känner man igen. Aktiviteter startar, falnar och dör. Ibland ligger ungdoms- och studentklubbar nere. Vad jag själv inte mindes är att de socialdemokratiska demonstrations-tågen på första maj var inställda 1961–1969 – bara orkester och fanborg tågade genom gatorna. Att seden återupplivades var förstas ett inflytande från en ny demonstrerande vänstergeneration. Denna skänkte allmän vitalitet åt socialdemokraterna som 1988 hade hela 18 föreningar i Lund, plus fyra kvinnoklubbar, två SSU-klubbar och broderskapare.

Sen har det gått tillbaka vilket inte minst kan avläsas första maj.

Leve diskussionsprotokoll!

Boken ger en relativt fyllig (279 sidor) framställning av de hundra åren, och den som vill veta mer har ju äldre skrifter att tillgå. Författarna bemödat sej att förklara gamla företeelser som är okända för många av dagens läsare. Några upprepningar, betingade av dispositionen, står man ut med. De många bilagorna innehåller intressanta informationer, t.ex. att Herbert Tingsten var förstamajtalare 1937.

Att gångna tiders idébrytningar i arbetarekommunen har kunnat tecknas beror i hög grad på de utförliga och välbevarade mötesprotokollen – det gäller både den här boken och föregångare som Hans Truedssons *Arbetarrörelsen i Lund 1850–1950*. Författarna konstaterar att framtidens historiker inte får det lika lätt med tanke på dagens avskalade beslutsprotokoll. Det gäller f.ö. vänsterpartiet där alla små försök till referat av debatterna ströks av de kortsynta justerarna ur protokollet från det senaste årsmötet.

Gunnar Sandin

Klövna tungor om globalisering

En del begrepp i den politiska diskursen är så allmänt accepterade att de tas för givna. Vi slutar ifrågasätta dem. De glider in som bakgrundsantaganden även hos personer som protesterar mot allt annat i den aktuella debatten. Tyst förhindrar de att större frågor väcks. Ett sådant begrepp är just nu "globalisering" – ett svårångat ord, väl ofta använt och alltför sällan politiskt analyserat.

Delad syn

Ta t.ex. spänningen mellan två globala institutioners syn på globaliseringen. Världsbanken bedömer optimistiskt utsiktorna för ekonomisk tillväxt och minskad fattigdom i "utvecklingsländerna" (ett annat slipprigt ord). Unctad är däremot bekymrat över att tillväxten inte tycks räcka för att minska fattigdomen och för att den inslagna (och påtvingade) vägen till tillväxt kanske är helt fel. Den väg till tillväxt som organisationerna strider om är frihandel. Världsbanken är starkt övertygad om att fri marknad och handel på sikt leder till globalt uttraderad fattigdom. FN är skeptiskt eller åtminstone tveksamt till antagandet om en automatik mellan dels öppen konkurrens, dels snabbare tillväxt och minskade klyftor.

Flera frågor och argument inställer sig. Hur mäts tillväxt? Kan man anta ett automatiskt samband mellan tillväxt och minskad fattigdom och/eller ojämlikhet? Intressant är att bakom dessa frågor, inklusive kärnfrågan om frihandel, råder enighet om en sak: frihandel betyder globalisering och globalisering betyder frihandel. Begreppen används synonymt. Detta är det tysta, gemensamma antagandet.

Högerns globalisering

I vardagslivets sociala och politiska diskurs använder vi begreppet långt mera generellt. Att tala om globalisering är att ge intrycket att världen blir alltmer sammanknuten, att det har skett en vidgning och bearbetning av de sociala relationernas geografi. Och så är oenkligen fallet. Men begreppets allmänna karaktär döljer det faktum att det vi idag upplever – särskilt ekonomiskt sett – är en viss sorts globalisering. Det finns ingen "globalisering i allmänhet". Om världen blir mer sammanknuten sker och måste det ske inom ramen för specifika maktrelationer och styrt av specifika politiska mönster. De vi nu upplever är en nyliberal frimarknads-globalisering, en "högerns globalisering".

Problemet är att den generella diskursen om globalisering döljer denna politisk-ekonomiska sär egenhet. Därmed också det faktum att andra villkor och förhållanden kunde utgöra grund för integration av världens ekonomier (och därmed folk).

Klyftorna både inom och mellan länder har vuxit under de senaste 25 åren. Siffrorna är bedövande. De rikaste 20 procenten av världens befolkning äger 80 procent av tillgångarna. Gapet i inkomst per capita mellan den rikaste och den fattigaste femtedelen har fördubblats. Om vi verkligen begrep det oerhörda i dessa siffror och vad det betyder i vardagslivet kunde vi knappast låta bli att göra något. Globaliseringen har lett till strukturella inre skillnader och omfattande utestängningar, men inte "globaliseringen i allmänhet" utan dess nu specifika form, frimarknadsformen.

Globalisering som projekt

Det som sker idag bör rimligen kallas nyliberal globalisering. Denna specificering av globaliseringens aktuella form är viktig, för globaliseringen i allmänhet ger intryck av oundviklighet. ("Naturligtvis blir med 'historiens gång', med tekniska framsteg inom transporter och kommunikationer, samhällen och ekonomier mer sammanknutna!") Globalisering i allmänhet blir en *deus ex machina*, och det är bara att snällt vänja sig.

Potentialen för sammanknytning mellan olika delar av världen har oenkligen ökat, men dess beskaffenhet och villkor är ingalunda givna. Likställandet av allmän och nyliberal globalisering ger den senare den förras skenbara ofrånkomlighet.

Och det har i sin tur andra effekter. Ty talet om ofrånkomlighet döljer två ting. För det första att det kan finnas alternativ. För det andra de aktörer, och därmed de intressen, som sysslar med att producera en sådan globalisering. Här försiggår en veritabel akrobatik. Å ena sidan serveras en diskurs om att processen sker oavsett vad vi gör, å andra sidan verkar starka krafter – från WTO och IMF till nationella regeringar i nord och nationella eliter i syd – för att säkra dess fortsatta existens och utveckling. Världens ekonomiska ledare samlas (i Washington, Paris, Seattle eller Davos) för att gratulera sig själva, stoltsera och stärka den egna makten, men makten är ett påstående om att de (vi) är maktlösa – inför globaliserande marknadskrafter finns absolut inget att göra. Förutom att föra processen vidare. Det är en heroisk impotens som maskeerar det faktum att det handlar om ett projekt.

"Omöjliga" alternativ

Syftet med talet om ofrånkomlighet är att göra alternativ otänkbara. Denna syn på globaliseringens ofrånkomlighet och nödvändighet legitimerar att syd påtvingas en strukturanpassning och därmed måste prioritera exportorientering framför produktion för lokal konsumtion. Likaså bildar i nord ofrånkomlighetsdiskursen grund för beslut att inte bara finna sig i denna

Doreen Massey är professor i geografi vid Open University i England. Hon var nyss i Lund och föreläste om det aktuella ämnet globalisering, och det var så intressant att vi återger en artikel i ämnet av henne. Översättningen ur *Soundings* är gjord av Ian Clark.

specifika form av globalisering ("Vi måste ha flexibla arbetsmarknader, globaliseringen kräver det") utan även förverkliga den. Globaliseringsretoriken är alltså ingen enkel beskrivning av hur världen är, den är en bild genom vilken världen aktivt skapas.

Motsägelsefullt

I debatten om globaliseringens ofrånkomlighet/nödvändighet frammanas bilden av en värld av mobilitet och rörelse, av nätverk och fria flöden. Det är det gränslösa rummets värld, med andlös upprymdhet hyllad av många som en framtidsvision.

Men visionen rymmer motsägelsefulla bilder. Samma personer som ivrigt förespråkar t.ex. frihandel frammanar i andra politiska sammanhang bilden av försvarbara platser och betonar vikten av att bevara gränser. I samma andetag som det antas att det fria marknaden är självklart bra, förespråkas hårt hållna gränser för att reglera invandringen. Man skiftar mellan två "självlklara" sanningar, två fundamentalt olika geografiska föreställningar om världen, alltefter vad den politiska diskussionen kräver. I denna globaliseringens era sjunker båtar i Medelhavet när människor försöker handla i enlighet med proklamationerna om en gränslös värld och segla en mer gynnsam framtid till mötes. Själva denna dubbelbild med rumslig frihet (för kapitalet) och hårt övervakade gränser gynnar de redan mäktiga. I värsta fall innebär den en framtid där de fattiga och redan missgynnade hålls på plats och invaderas, medan kapitalet och de redan privilegierade tillåts ströva världen över och försvara sina befästa hem. Kollisionen mellan den globalt ojämna utvecklingen och spänningarna kring den internationella migrationen blir nog avgörande för världens framtid.

Blair som Thatcher

När jag tidigare diskuterat dessa frågor har jag talat om "ytterhögern". Det var lätt att analysera motsägelserna i resonemangen hos personer som Michael Howard eller Mrs Thatcher. Det är nedslående att konstatera liknande motsägelser hos Tony Blair. Å ena sidan välkomnar han entusiastiskt det han kallar globalisering (en högst specifik sådan) och godtar gladeligen de begränsningar och villkor (t.ex. flexibel arbetsmarknad) som den sägs ställa på vår ekonomiska funktion. Å andra sidan vinner han gehör i Europa för "Storbritanniens rätt att kontrollera sina gränser". Global

rörlighet för vissa, definitivt inte för andra.

En annan globalisering

Det måste finnas andra sätt att utforma vår ökade globala gemenskap. Jag förespråkar varken total återgång till protektionism eller att alla gränser ska öppnas för obegränsad internationell migration. Poängen är snarare att avbryta det dubbeltänkande som legitimerar den samtidiga förekomsten av dessa båda tings motsatser.

Det som behövs är en politisk ansats som frågar vilken sorts globalisering vi bör eftersträva och erkänner möjligheten av handels- och migrationspolitiska kombinationer som passar för olika situationer. I varje tid skapas och omskapas det rum och de platser där vi lever våra liv; vad vi borde fokusera på är de maktrelationer genom vilka denna omstrukturering sker. Just nu blockeras den debatten av en skenbart oundviklig globalisering och dess skickliga förväxling med den specifika form av globalisering som dominerar idag.

Vad vi behöver är ett internationalistiskt perspektiv på globaliseringen som inte bara engagerar sig för nationens bästa (ett nog så knepig begrepp) utan för en något mindre ojämlig värld. Det meningsfulla i att ge bistånd till de allra fattigaste genom att mer resurser leds till sjukvård och utbildning har ifrågasatts eftersom IMF:s strukturanpassningsprogram framtvångar nedskärningar i just dessa sektorer. (Motsättningen mellan fattigdomsbekämpning och vissa tillväxtstrategier kunde knappast vara tydligare.) Det finns förslag om en bättre reglering av de förhållanden under vilka multinationella företag investerar och desinvesterar världen över, och på ett nytänkande om de krav som länder kan ställa på dem. Avtal om etiska normer för transnationella företag är en möjlig åtgärd. Att göra den "rättvisa frihandeln" faktiskt rättvis och fri hade i sig varit en förbättring, om än otillräcklig eftersom reglerna för den internationella frihandeln är skrivna till de rikaste ländernas fördel. Handeln med varor där syd-länderna har fördelar (som kläder och jordbruksprodukter) är hårt skyddad, medan barriärerna är låga för den högteknologi och de tjänster som främst produceras i de rikare länderna.

Avslutningsvis skulle en mer internationalistisk syn på globaliseringen kräva ett mer radikalt nationsbegrepp än som någon kan komma till stånd i dagens blandning av öppenhet för kapital och slutenhet för människor.

Ang. Schartau m.m.

Jag är inte ett spår religiös, saknar teologisk bildning och har över huvud inga som helst förutsättningar för att bedöma om Henric Schartau är värd att förevigas utanför domkyrkorna i Lund och Göteborg. Däremot är jag naturligtvis kyrkopolitiskt och religionssociologiskt intresserad och vill gärna vara med i en bra fajt när jag ser den (se VB för några nummer sen). Min kontakt med schartauanismen inskränker sig till minnet av min åldriga mormor på 1940-talet. Hennes mor hade dött i unga år varpå hon tagits om hand av en klockarfamilj i Skårby, en av de gamla kyrkbyarna kring Ystad. Attioårig lärde hon mig spela kort och drog sig därvid inte för att småfuska med ett blitt leende. Hon gick i kyrkan varje söndag i svarta kläder och svart sjal och på söndagen skulle det vara lugnt och tyst. Men annars hade hon inget emot Guds hävor, antingen det gällde flottemadar eller lite brännvin. Alla förekommande sjukdomar botade hon med Hoffmans droppar, en rödbrun alkoholhaltig vätska som droppades på sockerbit. Hon hade ett kärvt och färgstarkt språk, hatade överheten och var socialdemokrat. Det förekom att hon kommenterade predikningar hon hade hört, men i övrigt var det inget snack om Gud eller så. Det var arbete som gällde, t.ex. att gallra, hacka och ta upp betor, verksamheter där även jag förväntades hjälpa till när min mor tagit på sig betor.

Mormor bodde i ett litet hus i en by som heter Ensligheten i Marvinsholmstrakten. Där det var jordgolv i köket. Det tyckte jag avundsvårt för då kunde man ju spela kula med kulhål inomhus! Hur som helst: jag trodde hennes form av religiositet var den enda som fanns ända tills jag i tolvårsåldern flyttade till Jönköping där jag mötte frikyrkligheten i hela dess vidd. I efterhand har jag förstått att Schartau satt sina spår inte bara i Västsverige utan också i Skåne och att det hade präglat mormor. Jag tror nästan jag är för att Schartau ska få sin staty.

Reseberättelse

Veckobladets skribenter är ett resande släkte och vid en undersökning häromåret kom vi fram till att den genomsnittlige VB-medarbetaren i medeltal befinns sig en och en halv meter över marken i höjd med Kävlinge. Själv var jag härom veckan för första gången i Portland, Oregon, en intagande hamnstad i USA:s nordväst. Staden kändes som en blandning av Göteborg och Kristiansand. Jag kom med Greyhoundbuss från Californien efter en häftig resa med väldiga Douglasgranar, nergångna sågverksamheten och älvar med timmer. På bussen träffade jag en äldre man som undrade om vi hade "socialized medicine" i Sverige.

Jovisst, sa jag, och det är rätt så bra, inte problemfritt, men bra. Han hade hälsat på sin gamla mor och det var dyrt med medicin och han hade dåligt råd. Han berättade också att han i flera år hade försörjt sig på roulettspel i Reno och Las Vegas. Jag fick en redogörelse för affärsidén men den är lite för komplicerad för att återges här.

Nåväl, jag kom till Portland en lördagskväll och bestämde mig för att bo på motell. Jag hittade efter visst ringande ett någorlunda billigt motell ("EconoLodge") bara några km bort i en terräng av bilverkstäder och gamla tomma fabriksbygg-

penslat med smält smör och till det en halv liter svagt kaffe. Det var helt enkelt mat för skogshuggare. Jag träffade på ett vänsterbokcafé där man i fönstret annonserade årets förstamajmöte tillsammans med ett par kängor och ett anslag om att man sålde, med ett för mig nytt uttryck, vegetariska skor. Den amerikanska vänstern verkade alltså sig lik. Sen gick jag till Centralstationen som hade ett klocktorn som till förväxling liknade det på Malmö C. Men platserna på tåget till Seattle var slut så jag fick ta bussen igen.

En VB-reporter på fältet

nader. Jag blev inskriven och min nationalitet kommenterades av mannen i receptionen med några ord om den hårt drickande norska koloni som fanns i stadsdelen. —De äter något de kallar lootfisk, och det kommer jag då aldrig att stoppa i mig, sa han. Jag förhörde mig om det fanns någonstans att gå och ta en öl innan jag kojade. —Javisst, sa han, du kan välja mellan stället här strax intill där folk som inte kan sjunga envisas med att göra det, det är karaoke i kväll. Och är det så att du är intresserad av att se damer ta av sig kläderna så går du på stället snett över på andra sidan gatan. Han verkade inte precis ha någon ljus livssyn den här mannen. Men det var ju inget att tveka om: jag har aldrig varit på karaoke förr. Och återigen, jag ska inte trötta med detaljerna.

Jag sov länge, gick en lättjefull promenad på söndagförmiddagen genom det vackert restaurerade centrum och åt en god amerikansk frukost på två stekta ägg, stekt skinka, stekt potatis och rostat bröd

Till vinspalten

Jag ser att VB har öppnat sina spalter för vinrekommendationer och jag vill då passa på att dra en lans för en gammal bekant. Det är ett vin som debuterade 1931 och som bryggdes på i huvudsak rabarber i Vin&Sprits gamla fabrik i Karlshamn. Jag syftar givetvis på Dessert, nr 8810. Jäsningen gav en naturlig alkoholhalt på ca 15 procent, men så tillsatte man något portvin och spritade därutöver upp blandningen till ca 18 procent. Dessvärre har vinet nu utgått ur sortimentet, men det har ersatts av 8811, Solbacka Dessertvin, med i stort sett samma egenskaper ("eldig russinsötma"), även om basen numera utgörs av äpplen och vinbär. Det är ett utmärkt sällskapsvin, åtminstone utomhus och vid låga temperaturer. Prisvärt (kr 39,- för en halvflaska) och lättdrucket skulle man kunna säga, helt enkelt en klassiker. Säg 8811, det räcker!

Lucifer

Utveckla stadens mångfald och värna miljön!

Så lyder rubriken på en inbjudan som Vänsterpartiet Lund nu i dagarna skickat ut till *samliga* partier och en rad miljö- och andra organisationer. Det handlar om att försöka samla motståndet mot de planerade "externa köpcentra". Därför inviterar vi de organisationer som vi tror, eller hoppas, vill förhindra utarmningen av staden, till en gemensam träff den 24/4, kl. 19.00 i Vårfruskolans matsal.

I det brev som sänts ut erinras om att Lunds kommun i sin översiktsplan 1998 slog fast att extern handel som "riktar sig till bilberoende kunder inte skall ges möjlighet till lokalisering inom kommunen". Nu har detta synsätt ändrats. Vad som var dåligt 1998 är bra år 2001. Nu planerar kommunen ett pärlband av externa köpcentra: ett hamburgeri på Norr, ett affärskomplex vid Pilsåker och en stormarknad intill Høje å (vid Södra infarten).

Det är välkänt att externa köpcentra inte bara slår ut centrumhandeln och utarmar stadskärnorna. Men den lokala handeln och servicen i bostadsområdena drabbas minst lika hårt. Och miljöförstörelsen trappas upp. Bilkörning och -beroende ökar, och därmed också utsläppen av växthusgaser. Bullerstörningarna blir värre; trafikolyckorna ökar. Målsättningarna i Agenda 21 och LundaMaTs blir vackra tankar som absorberas av de ökade luftföroeningarna.

Denna negativa utveckling vill Vänsterpartiet förstås efter bästa förmåga söka förhindra. Men det klarar vi naturligtvis inte på egen hand. Dessbättre delar många lundabor vårt synsätt att stadens mångfald — i stadskärnan såväl som i bostadsområdena — ska utvecklas, att staden ska vara en mötesplats för människor. Vi vill därför bidra till att alla lundabor — oberoende av partitillhörighet och politiska sympatier i övrigt — samlas till gemensamt motstånd.

Syftet med mötet den 24/4 är att diskutera förutsättningarna för en gemensam och samlad opinionsbildning mot det planerade pärlbandet av köpcentra i Lunds ytterkanter. **Enbart en brett förankrad opinionsrörelse kan nu hindra att det hotande dräpslaget mot stadskärnan och servicen i bostadsområdena delas ut!**

Vänsterpartiet Lund 010401

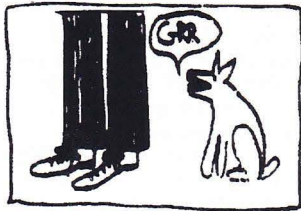
Den 27 april

är en fredag och då har EU ett stort ministermöte i Lund. Då organiserar miljöpartiet en spännande eftermiddag och kväll på Paladium, med början kl 14. Det blir debatter, underhållning m.m. Från vänsterpartiet har Karin Svensson Smith och Bengt Olle Bengtsson lovat att medverka. Boka in den 27 redan nu!

VECKOBLADET Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Prenumerationsavgiften 200:-/år insättes på postgiro 1 74 59-9. Ansv. utgivare:Gunnar Stensson. Sättning och layout: VB-red. på Vänsterpartiet, Svartbrödersg. 3. måndagar efter kl 19. Tel 046-13 82 13, e-post se redaktionsrutan nedan. Redaktionen förbehåller sig rätten att korta i insänt material.Tryck: KFS AB, Lund. Adressbyte: sänd e-post, el. använd postens adressändringskort.

Begränsad eftersändning. Vid definitiv adressändring sänds tidningen i retur till Veckobladet.

Avföring m.m.

I påskveckan luktade Lund avföring. Avföring från svin och nöt, dunster som fördes in med den hårda ostvinden från de nygödslade åkrarna. Det ska bli skönt när den nya bebyggelsen i öster bildar en skyddande zon.

Lördagen före påsk höll Ung vänster möte på Mårtenstorget mot EU och EMU. I och för sej väl-skrivna tal, särskilt det ena, men just skrivna och upplästa. Sämt märker torghesökare genast och deras intresse var därefter. Mellan talen spelade en bleckensemble från Röda Kapellet.

– Hur kan du spela i ett sånt sammanhang? Är du masochist? undrade några vänster- och EU-anhängare som kom förbi.

Jag gjorde ett hastigt överslag. Av de tio blåsarna hade åtta rösträtt. Hälften, dvs. fyra, gillar EU, röstade ja när det begav sej. Utan oss hade det inte blivit något spel.

Det handlade i någon mån om lojalitet med Röda Kapellet men mycket mer om lojalitet med vänstern. Alla tycker inte som en själv och ibland är ens egen linje i minoritet. Det får man leva med. Men förutsättningen är att majoriteten visar respekt för minoriteten.

Den respekten tycker jag att min gamla majoritet visade på första maj. Vi hade talare som företrädde vår linje, som samtidigt var majoritetsuppfattningen i hela partiet, men släppte också fram fräscha (det ska erkännas) testuggare från Ung vänster.

I år har vänsterpartiet i Lund som huvudtalare inbjudit riksdagsledamoten Camilla Sköld Jansson, just en enkelspårig testuggare enligt omdömesgilla personer med erfarenhet av henne (själv har jag ingen). Jag förutsätter att Ung vänster, för balansens skull, kommer att företrädas av någon som för realismens och besinningsens talan, som understryker de små framstegens betydelse, som påminner om att Marx skulle ha röstat ja till EU (det framgår av Kommunistiska manifestet) och som varnar för ett allför oreserverat stöd till kurderna med tanke på alla politiska gangsters som härjar i deras led och just nu mördar fler kurder än vad turkarna gör.

Det gläder en gammal distrikts-politiker (med drygt tjugo år i Skånevänsterns styrelse, ofta i dess verkställande utskott) att Lund åter stärker sin ställning i sagda styrelse: Niklas Selberg härifrån har valts in i VU. Där sitter i övrigt ordförande Kjell och den allestädes närvarande Britta Berg från Tome-lilla.

På DS-mötet höjdes det röster för att VU skulle kompletteras med ersättare som då borde vara kvinna. VU-mötena blir annars rätt kompakt manliga tillställningar med tanke på de båda ombudsmännens kön. Men med rösterna 4-4 och ordförandens utslagsröst avvisades förslaget.

Det beslöts också att VU-mötena ska hållas på dagtid när ordförande Kjell ändå sitter på sin fackexpedition. Ordningen med dagtidsmöten förespråkades också av ordförandekandidaten Maria Hagberg men då hade hon behövt ha kompensation för förlorad arbetsförtjänst, och det förslaget röstades ner av årskonferensen, som VB har rapporterat, av principiella skäl.

Vi får hoppas att vänsterpartiet visar tillbörlig tacksamhet mot Transport som bjuder på ordförandens tid och kraft sa min rapportör, och jag håller med honom.

Hoppas f.ö. att Ung vänsterns talare säger något snällt om miljöpartiet. De är illa ute just nu: 3,8 i Sifo, ny ledning, svag och åldrad kader, allmänt ointresse för miljöpolitik, som ses som något självklart. Men utan mp blir det sannolikt borgerlig majoritet, och det är otänkbart att Göran Persson skulle ta med vänsterpartiet i regeringen om inte miljöpartiet samtidigt är med.

Om talaren skulle ha svårt för mp bör han betänka att detta handlar om dialektik, ett ämne om vilket V.I. Lenin har skrivit tänkvärda ting.

Hoppas på en god maskrosblomning längre fram i vår!

Grr

Första maj i Lund: en manifestation för traditionalismen

Första maj i Lund som en manifestation till stöd för den traditionalistiska falangen inom (v) – det är vad första maj-kommittén och styrelsen i Lund har bäddat för.

Huvudtalare första maj är Camilla Sköld Jansson, riksdags- och VU-ledamot. Camilla har inom (v) gjort sig känd som den främsta företrädaren för den interna oppositionen mot samarbetet med s i riksdagen, den s.k. usch och nej-linjen. Ung vänsterns talare kommer säkert liksom i fjol att företräda gamla kommunistiska ståndpunkter. Man kan också lugnt räkna med att de kommunistiska slagorden och parollerna i årets tåg blir fler och tydligare jämfört med tidigare. Årets förstamajkommitté har en kompakt dominans av traditionalister.

Näsbränna

Usch och nej-linjens företrädare har naturligtvis all rätt i världen att tycka vad de vill. Och den nygamla majoriteten i Lund har förstås all rätt att ta hit vem de vill som talare. Man kan t.o.m. förstå att det känns frestande att försöka göra första maj till en manifestation till stöd för partiminoritets ståndpunkter och att det känns skönt att ge den gamla lundalinjen en näsbränna. Fast det är väl inte så särskilt lyckat med tanke på sammanhållningen inom partiet, att en lokal politisk majoritet inte tar hänsyn till att den politik de företräder är i minoritet i partiet i övrigt.

Att vänsterns första maj präglas av "usch och nej-linjen" hindrar säkert inte att första maj-tåget kommer att samla ett hyfsat stort deltagarantal. Det är ännu inte speciellt känt utanför partiet var Camilla står politiskt; det tar tid för den nya majoriteten att tvätta bort lundabornas bild av lundavänstern som en öppen, osekteristisk och resultatnriktad organisation. Inte heller kommer det i tåget att märkas om några dussin anhängare till lundalinjen uteblir från första maj-firandet i Lund.

Väljarna vill ha resultat

Men första maj är en sak, allmänna val en annan. Om drygt ett år är vi där. Skall valrörelsen drivas från samma politiska utgångspunkt som första maj kan det bli en obehaglig överraskning för traditionalisterna den 17 september 2002. De kan då komma att finna att det stora flertalet av väljarna i allmänhet förväntar sig politiska förändringar och resultat. Härvid torde v-väljarna inte utgöra något undantag. En försvinnande liten andel av dessa lär nöja sig med en politik som reducerar vänstern till (med Johan Lönnroths uttryck) "ett institutionaliserat parti i opposition".

Ulf Nymark

Extra utredning

Hälso- och sjukvårdsberedningen i Region Skåne fann på ett sammanträde, berättas det, att det var svårt att få grepp om taxorna för sjukresor och färdtjänst. Så den tillsatte en liten utredningsgrupp med Henrik Hammar (m) som ordförande. På andra sammanträdet kom man emellertid på att det redan fanns en grupp med ansvar för att utreda frågan, för övrigt med Hammar som en av ledamöterna.

Så man beslöt i stället att utreda patientavgifterna, en sak som inte är särskilt traslig och inte har vållat stor oenighet. Ändå har utredningen lyckats samla sej till åtminstone fyra möten, trots att den inte ska syssla med resorna.

Sex-sju personer deltar i fyra halvdagsmöten, får ersättning för förlorad arbetsförtjänst, reseersättning etc. Det är tur att Region Skåne har så lite att syssla med och så gott om pengar!

MÖTE MÖTE

KOMMUNALPOLITIK. Må. 23.4 kl. 19, V-lokalen: "Förstår du din elräkning? Energipolitik i Sverige och Lund. Lars A. Ohlsson (v-representant i Lunds Energi) hjälper oss att följa elektricitetsens väg från turbin till väggtagg. Dessutom beredning inför fullmäktige 26.4

RÖDA KAPELLET. Fr. 20.4 kl. 17-18 spel vid v-appellmöte på Stortorget, Bleckensemble och repertoar. Lö. 21.4 kl. 11.15-ca 13.15 spel vid demonstration i Malmö (start St Knuts org, lämplig buss från Bankgatan 10.25): nr 1, 2, 8, 12, 31, 34, 39, 67, 79:2, 136, 227, 241, 293 och 327 (= marschrepertoar 1.5 minus 67 och 241 för den som vill börja träna). Sö. 22.4 kl. 18.45 rep. med Joakim.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Sten Henriksson och Gunnar Sandin. Nästa redaktör Charlotte Wikander

Manus sänds per post till: Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Måndag e. 17 till fax 046-123123. Manus mottas gärna på epost, vp@lund.mail.telia.com eller 3,5" diskett. Obs! (rtf-format). Avisera längre bidrag i förväg! Telefon till redaktörerna: Rune Liljekvist 046-211 50 69 Robert Nilsson 046-39 79 02 Gunnar Sandin 046-13 58 99 Charlotte Wikander 046-13 96 26 Vid utebliven tidning eller andra prenumerationsärenden ring: Cecilia Wadenbäck 046-13 82 13 (även telefonsvarare).